

V jedné malebné vesničce se před šedesáti devíti lety narodil panu Adolfovi a paní Vilmě náš hlavní hrdina a jeho dvojče, Tonda. Ona vesnice nesla název Židovice. Když se náš hrdina rodil, jeho táta musel jet na kole pro porodní bábu a tak se ty dva narodili.

Život na vesnici měl hrozně moc rád. Ať se jednalo o práci na poli, která zahrnovala například ježděním traktorem nebo vylívání syslů. Když našemu hrdinovi bylo čtrnáct let, už byl dokonce členem žnové hlídky, která hlídala jiskry vylétající z parních lokomotiv s účelem zabránit požáru, který by spálil pole. Ani na podzim náš hrdina neměl volno, ba naopak! Podzim je období neustálých útoků mandelinek bramborových! Ale nebojte se, pro hlavní postavu tohoto příběhu nedělají mandelinky žádný problém.

Jelikož paní Vilma byla křesťanka, Vojta společně se svými přáteli chodil k místnímu faráři. To si pište, že náš hrdina si moc v náboženství neliboval a co jiného by nezbedné kluky napadlo, než provokovat pana faráře? Hraní si s jeho dýmkou a následný farářovo trest v podobě drobného výprasku, akorát chlapce vyprovokoval k dalšímu útoku a to vyfouknutí duší!

Každý správný hrdina by měl umět ochránit svou rodinu. Nenechte se zmást, náš hrdina to zvládá vskutku excelentně. Jako nejstarší syn měl za povinnost starání se o své mladší sourozence. A co by to bylo za bojovníka, kdyby nezvládl uhlídat krvelačné husy a ubránit tak své sourozence před jejich ostrými zobáky, které chtěly tato malá dítká kousnout. Sice si z těchto bojů odnášel drobné rány jako znak statečnosti, ale jako správný muž to vydržel a dál chránil svou rodinu.

Vojta měl pořád plné ruce práce. Například pro dobro vesnice a občanů, chodil se svými přáteli do chlivů, kravínů, konínů střílet neposedné krysy, které si přímo libují v těchto místech.

Vtelno, Skiřice, Velebudice a Hrabák. To jsou všechno vesnice, které byly poblíž Židovic. A také rodiště kamarádů našeho hrdiny. To vám povím příběh. Pro kamaráda našeho Vojty se jednoho dne, zničeho nic objevilo nové nebezpečí a to v podobě pasovky. Jen tak si jel, když mu vítr shodil čepici. Přece by to nebyl kamarád našeho superhrdiny, kdyby neslezl do trafostanice, nevzal si čepici a nechystal se vylézt zpátky. Jenže v tom momentě mu to upálilo ruce. Ale ani tehdy se nevzdal, šel kilometry zpátky domů, zaklepal na dveře a až poté omdlel.

A jak šel čas, přišla devátá třída a s tím přišlo i důležité rozhodování o své další cestě životem. Hlavní postava našeho příběhu se přihlásil na elektrikáře, jenže naneštěstí ho nevzali. Ale to by nebyl náš hrdina, kdyby znovu nepovstal a nepřihlásil se na havíře zámečníka! Byla to těžká a kostrbatá cesta plná překážek všech velikostí a tvarů, ale nemusíte se bát. Našeho hrdinu přeci jen tak něco neskolí!

Nutno poznamenat, že Vojta nebyl ani v šachtě v bezpečí. A tentokrát hrozba přišla v podobě mladých gymnastek na soustředění. Kdo by jen tušil, že je tolik pobaví pohled na chlapce pracující pouze v pasinkách?

A jak šel čas, tak dětství se pomalu přehouplo v dospělost.